

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XVII. Prosequitur materiam prioris capitii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

& bona, quæ tum temporis sum adepta, sunt absque ulla comparatione tam magna, ut, quantuncunque illa intellectus hominum hic vellent extollere, semper tamen minus, quam par esset, conciperent. Dixit præterea, tot, adeoque continuatis vicibus se fuisse à Deo visitataam, ut eæ vix possent numerari, & subjunxit: Semper me Deus plurimum animabat, ut, quæ amore ipsius tolerabam, sustinerem aequo animo, conformando me in omnibus cum Divina voluntate. Conclusit verò Sancta Marina dicendo illi inter alia, magnam fuisse suam cum Divina voluntate conformitatem, quam ipsi Deus dedit; & quomodo ab eo fuerit conservata, nè caderet in peccata venialia: peccatum enim lethale, per Divinam misericordiam, à se nunquam fuisse commisum.

Quadam occasione, inter alias, quas prætermitto, illi comparuit Sancta Marina, & vestis, quam gerebat, erat ita gemmis, tanquam adamantibus & carbunculis referta, adeoque resplendens, ut non potuerit aspici. Subtremen hujus vestis erat quasi candidum & rufum, qui colores significabant virginem ipsius puritatem, & continuum ejusdem martyrium:

quod enim mihi in ea maximè placet, est, ut propter me patiatur.

CAPUT XVII.

Prosequitur materiam prioris Capitis.

Vanquam omnia sint profusa admiranda, quæ haec tenus in sua jurata attestacione asleverat P. Fr. Franciscus de Ascensione, non minus tamen mira sunt cætera, quæ sequentibus refert verbis.

Mandavi aliquando, ex quadam occasione, dictæ meæ poenitenti, ut, ubi rursum videret Sanctam Marinam, eam interrogaret, quānam Deus ipsi gratias & favores concessisset pro corollis precatijs, crucibus, numismatibus, sacrificiisque certæ benedictæ amuletis; & essentia vera,

Vita Mar. de Escob. Pars II.

quæ de hac mirabili concessione referabantur? Primâ igitur vice, quā illam vidit, quæsivit ex ipsa, quod à me fuerat jussa. Sancta Virgo ei respondit, omnia ita se habere, sicut asserebantur, & ab ipsa met scripta fuerant, atque prædicta magno fore adjumento ad consequendam salutem ijs, qui illa gestarent, ac haberent in hora sue mortis. Dixit ipsi quoque numerum Angelorum, sibi à Deo attributorum, quos Divina Majestas voluit ab hac persona videri, & quanta illorum esset pulchritudo. Præterea illi eadem occasione manifestavit altissimum gradum, quem concedit in cœlo, propter multa,

Ooo

quæ

que h̄ic passa fuerat, addens multas pollicitationes, & quomodo ipsam esset protectura, ac adjutura, & specialissimam ipsius curam habitura.

Dum quadam vice meam peccitatem vehementer persequerentur dæmones, permisit Deus etiam, ut Dominus paupertinæ domunculae, quam inhabebat, acerrimis in illam verbis inveheretur, cùm esset homo valde inconsideratus, fueritque neceſſe, ut ego, & piæ quædam personæ eam defendemus. Ipsi recurrit ad Deum per orationem, quæ sola est illius asylum, quemadmodum etiam omnium, qui in ea quidpiam à Deo volunt obtinere. Ibi ipse comparuit diabolus, intentans illi furiosè minas, ac dicens, quod eam esset excoriaturus instar cuniculi, & similem redditurus Sancto Bartholomæo. Liceat verò illum alias non timeat, tunc tamen natura fuit vehementer perturbata. Vedit subito Dominum, qui propè adest afflatis, serioque ipsum invocantibus; confortavit illam & animavit, ad patienter amore illius sustinendam hanc, & alias afflictiones ipsi occurseras. Neque illi h̄ic defuit solarium fidelis Advocatæ Sanctæ Marinæ, quæ ei comparuit glorioſissimam, & accedens ad illam familiarissimè dixit: Tolera animosè istas molestias tibi occurrentes, quarum autores sunt dæmones, executores autem homines, quia in hoc posteriore me superas: ego enim semper fui multum amata, & estimata ab hominibus, quamdiu in mundo vixi.

Aliquot diebus post, cùm esset in nostro Conventu, inter alias gratias, quas à Deo accepit, una erat, quod fuerit visitata à Sancto Patre nostro Francisco, qui singulare conspicuus gloriâ illam blandè est allocutus, vehementer animando, ad preferendos amore CHRISTI Domini dolores Passionis ipsius. Videbatur illi gloriosus Sanctus eam admovere ad sua vulnera, & ex vulnere lateris destillare in ipsius animam quædam ineffabilis fravitas, per quam, & verborum à Sancto prolatorum gratiam fuit summè confortata ad patiendum. Et verò magno indige-

bat animo, quia paulò post dæmones, à quibus tenebatur, illam ibidem in templo, ubi erat, tantâ sunt aggressi rabie, ut ipsam viderentur velle enecare, cruciantes corpus diris doloribus, & animam ejuſmodi anxietatibus, ut ijs quodammodo intra se ipsam conficeretur. Videbatur sibi interea ab illis raptari per templum; elevabat cor ad Deum, qui ipsam eminus, & quasi ex occulto spectabat, ac dicebat Divina Majestati: Vide Domine, vires non esse pares sustinendis tam acerbis tormentis. Et cùm illi Dominus non responderet, dicebat suæ magnæ Patronæ Sanctæ Marinæ: Quomodo hæc res, amica mea & dilecta mea, toleratur, ut Deo meo præcente sic tracteret à Diabolis? Patrocinare mihi Sancta mea. Respondit illi: Ita Divina Majestas fieri permittit, ad majorem suam gloriam. Hæc cimelia, quibus meam animam vides exornatam, donata mihi à cœlesti Spouse, nondantur, nisi generosè amore ipsius certanti.

Non fuit h̄ic mysteriorum istius diei finis: sed post quædam alia illi comparuit Sanctus Archangelus Michaël, cuius celebrabatur festum, & quem impensum mē colit. Ostendit se ipsi admundum sauentem, defendendo illam adversus dæmones, à quibus pessimè ijs diebus fuerat habita, atq; ab ipsis liberando. Inter milenos autem Angelos præsentes in templo, ubi erat, & inferuentes Regi gloria, Sanctissimamque ipsius Matri, unā cum multis Sanctis, qui omnes videbantur descendisse ad celebrandum festum glorioſi Archangeli, videntib; p̄r cæteris additiores Sanctum Patrem nostrum Franciscum, Sanctum Antonium, Sanctum Ludovicum, & Sanctam Marinam, quæ comparebat in choro undecim millium Virginum, proximèque accedebat ad hanc suam clientem: cùm autem tantopere excelleret in præstandis ipsi gratijs, contulit ipsi speciale, quam obſtupuit. Fuit verò, quod Sancta ex suo collo depoluerit quædam cimelia, quibus glorioſissimè erat exornata, eique dederit, ut illis suam animam ornaret. Verum Christus Dominus

ea ipsi abstulit, restitutusque Sancta Marinae, & loco illorum, quæ auferebat, ei dabant alia longè pretiosiora, ostendendo illi etiam elegantissimam crucem, quam ipse ferebat, & eam illuminando, ut cognosceret, dictam crucem esse multò pretiosiorem, quam fuerit, quando ipsi tandem ante paucos dies exhibuit, in festo nempe Crucis, mense Septembri; significans illi, quod ijs, quæ ab eo tempore erat passa, & quæ fuerant multa, eam pretiosam crucem magis exornaverit.

Hæc omnia acciderunt in festo Sancti Michaëlis manæ, & quando post meridiem redivit ad Vesperas, rursum in nostro templo vidit milenos Angelos, qui omnes cum amore ac tremore assisterant suo Domino. Videbatur illi venisse ad ipsam Christus Dominus, cum Sanctissima sua Matre, atque deposita coronâ glorie, quam fuerat redimitus, eandem imponere suæ vilissima ancilla. Quia verò corona erat tam gloria, utpote talis Regis, fuit tantiponderis, adeòque ipsi molesta, ut Ejusdem Majestatem rogaret, ut eam dignaret auferre, eò quod ipsam non posset sustinere. Deposita illi fuit à Domino dicente: His pretiosis lapidibus frui oportet spinis. Neque tamen eâ ablata prorsus cessavit dolor capitis, quamvis fuerit nonnihil sublevata, ut die sequenti, qui erat feria sextæ, coronari posset spinis, & cor ipsius configi Passionis Dominicæ doloribus. Feria igitur sextâ illi, post sumptuam sacram Eucharistiam apparuit Dominus supra modum mestus, ut cor ipsius confixum amplius affligeret. Comparuerunt cum eo Sanctus Pater noster Franciscus, & Sancta Marina, pluriūm ipsam animantes ad perpetiendos illos dolores. Sancta, sicut alias conveverat, deposita quædam sua cimelia, & inter illa annulum, quæ dedit suæ clienti. Et Dominus, quasi sibi complacens, quod bene vellet, exhiberetque honorem illi, quam ipse summopere amabat, donavit Sancta Marinae annulum longè pretiosiorem eo, quem illa dederat suæ amicæ, ita ipsi quodammodo satisfaciens, ut ajunt, vicemq; reddens.

Idem ei evenit aliâ occasione, adeò ut
Vita Mar. de Esc. Pars II.

Sancta Marina etiam se spoliaret pretiosâ coronâ, quam in suo capite gerebat, cāmque imponeret huic famulæ Dei, ut illam solaretur, & animaret in doloribus, quos tum patiebatur, ortos ex affectuosa Dominicæ Passionis meditatione: atque cū se coram ipsa humiliaret, à qua tantis cumulabatur gratijs, dixit illi: Unde mihi, chara mea Domina, & dilecta mea, tantus favor? Sancta Marina autem ipsi respondit: Dico tibi, filia, quod te adeò amem, ut tibi, si esset necesse, darem gloriam, quam fruor. Tantus fuit amor, quo beata Marina istam creaturam prosequebatur.

Quodam die Sabbathi manæ, dum Prima horarum Canonicarum perfolveretur, audiens Missam, quæ dicebatur de purissima Deipara Concepcione, conspexit hanc Celsissimam Reginam, & Sacrosanctum ipsius Filium. Sanctissima Virgo tenebat in manu pulcherrimam coronam, contextam ex floribus purpureis & candidis, distinctam quoque pretiosis lapidibus; & vidit, quod Celi-Rex eam coronam dederit Sancta Marina præsenti, quam cū Sancta eo die retinuerit, postridie donavit huic personæ, quod tanti fieret particeps favoris, adeò ut hæc Sancta videatur esse sollicita, &, prout hic loquimur, invigilare, quasi exquirendo occasionses gratificandi isti creaturæ: siquidem pretiosa dona, quæ accipit à Divino Sponso, & Sanctissima ejus Matre, statim illi impetratur, cum magna hujus summi Regis gloria, qui gaudet videns, Sanctos esse tam liberales erga suos amicos. Præterea eadem occasione se Divina Majestas exhibuit instar zelotypi amantis (hæc enim omnia, ad significandam nobis affectuum suorum teneritudinem, scit, ac solet facere hic Dominus) dum isti creaturæ absulit cimelia ac dona, quæ illi gloriofa Marina dederat, & per unum diem retinuerat. Dixit mihi, vistum sibi fuisse, ac si Sancta Marina eo tempore præ se ferret, nescio quem humilem, & ex amore profectum dolorem, propter ablata ipsi à Domino dona, quæ ab ea acceperat, quamquam postea ab eodem restituta. Et cū ipsum interrogaret, quare sibi ea abstulerit,

Ooo 2

litteret,

lisset, respondit benignissimè, id propterea factum fuisse, ut illi restituerentur meliora. Talia verò evaserunt, postquam uno die fuerunt in manibus Domini, & insuper aucta alio cimelio longè majoris valoris, quod erat crux elegantissima, & admirabilissima. Eodem tempore dum ista creatura cœlesti ex una parte perfundetur gaudio, ob ea, quæ consequebatur, & ex alia se demergeret in abyssum suæ miseræ, agnoscens se omnibus bonis indignam, sicut in hujusmodi eventibus agere consuevit, dixit illi Sancta Marina, quod singulariter esset protectura quandam personam sibi addictam, propter affectum, quo conabatur ejusdem Sanctæ honorem promovere: quâ patrocinante Deus illi personæ dedit duos Angelos ex ijs, qui Sanctæ in hac vita cohabitaverant. In alijs autem revelationibus ipsi dixit, se hujus, & peculiariter aliarum duarum personatum laborantium in approbanda ejus vita & miraculis, specialem fore apud Deum advocatam. Alias illi apparebat Sancta Marina cum Sancta Birgitta, utraque tam gloria, ut eam in sui amorem abriperent, & obstupesfacerent: præterim S. Marina, quæ illi inter cætera dixit: Vellemus quidem, filia, te pro nostro Conventu habere; sed Franciscus te sibi vendicavit, significando ipsi, quod esset ingressura Ordinem Sancti Patris nostri.

Summis creaturam hanc Deus exercuerat doloribus, afflictam, quod videret, quanta adversus Divinam Majestatem committerentur peccata, & ob alias causas concernentes honorem Dei: cùmque eam etiam Sanctissima Dei Genitrix fuisse consolata, contulit ipsi suâ regiâ manu beneficium, quando loco duplicitis coronæ spineæ, quas ijs diebus hæc serva Dei gestaverat, illi imposuit augustum sui capitis diadema. Adfuit isti favori beata Marina, & gaudens, atque aliquatenus obstricta, quod persona ipsi adeò chara, tam singularem obtineret gratiam, voluit illam, quantum portuit, & eo modo, quem ei concedebat amor, humiliter compensare, deponensque coronam, quam habuit in suo capite, obtulit illam, cum profunda

animi demissione ac reverentia, Sanctissimæ Reginæ Angelorum; ac deinde conversa ad suam clientem, ei consuetam exhibuit affabilitatem, & benevolentiam, animando ipsam ad plura ac plura sustinenda, propter omnia, quæ cederent ad Divinum honorem.

Post alios gravissimos dolores ac tormenta, quæ ista creatura pro Deo toleraverat, & postquam illam Divina Majestas propterea liberalissimè suâ manu fuisse remunerata, apparuit ipsi quoq; S. P. noster Franciscus, & benedicta Marina, à quibus fuit tenerrimis verbis confortata: atque acsi sua singillatim esse censerent beneficia, quæ illi conferebantur, Sanctus Pater agebat gratias Sanctæ Virginis, & hæc vicissim Sancto, pro favore exhibito suæ clienti. Præterea Sanctus Pater deposituit pulcherrimam coronam, quam in suo capite gestabat, & dedit illam Sanctæ Virginis, unaq; pretiosam crucem dependentem ex suo collo, in qua erant eleganter esfigiata quinque vulnera Servatoris, dicendo ipsi: Propter amorem, quo afficeris, & gratias, quas huic meæ clienti praeftas, tibi Virgo Christi do hæc mea cimelia. Sancta reddidit, ut loquimur, par pari, & eadem verba, obtulit Sancto Patri coronam, quam ferebat in suo capite, & aliam crucem, quæ ex ipsius collo pendebat. Ista crux Sanctæ, præterquam quod esset pretiosissima, ita ut suo splendore obscuraret, quidquid lucentis auri est imaginable, etiam erat plenissima mysterijs. In superiori illius parte fuit expressum altissimum mysterium Beatissimæ Trinitatis, inferiori autem Christus Dominus, & mysteria sacræ ipsius Passionis; in reliquis verò spatijs multi Sancti & Sanctæ, Martyres, Virgines, & Confessores, cum ijsdem insignibus, quæ illis hæc solent appendi. Obstupuit hæc creatura, visâ tam admirabili cruce, & quanto plura in ea videbat, tanto magis optabat intelligere illius significationem. Atque tum ipsi S. Marina dixit: Filia, istam crucem, & hoc cimelium cum imaginibus, quas vides, tot Sanctorum, mihi dedit Divinus Sponsus, quia in vita sustinui omnia tormenta Sanctorum, quos in

in illa vides effigiatos. Et hoc ipsum, quod ei dixit Sancta, etiam Divina Majestas eadem creature, per quoddam intimum lumen, manifestavit. In eadem apparitione alio (quotidie enim se illi spectandam exhibebat aliter, & quidem elegantissime ornatam) cimelio vidit Beatam Marinam resplendentem: erat vero redimiculum capitis, admirans coruscans gemmis, quod sibi dixit datum fuisse a Domino, propter dolores in capite toleratos, quando coronabatur spinis, & in eodem cruciabatur a diabolis.

Denique, ut multas alias revelationes silentio praetervenit, in quibus Sancta Marina huic sanctae amicæ comparuit, & semper, ut dixi, alio ornatu, atque cœlesti elegantiâ spectabilis, fuit ille specialis modus, quo se ipsi quadam vice representavit tam admirabiliter comptam & speciosam, ut dicta creatura exultimaverit, illam nunquam a se conspectam fuisse ornatiorem. Erat cultus ipsius & ornatus illi similis, quo ab Ecclesia pingi solet Sancta Agnes. Vestis fuit ex tela quadam coloris candidi & rufsei, præter modum pretiosa & elegans, conserta strobilis ex purissimo auro, qui erant distincti gemmis candidis & rubicundis, significantibus virginalem ipsius puritatem, & gloriosum martyrium. In collo habebat monilia, quæ illi cœlestis

ejus Sponsus, & S. P. noster Franciscus dererat; in manibus pretiosissimos annulos, & in sandalijs, eorundemque ligaminibus uniones & gemmas stupendas: super omnia vero erat inestimabilis pulchritudinis corona capitum. Ex gloriofissima hac apparitione redundabat in istam creaturam quædam lætitia & gloria, quam reddebat attonita, & absorbebat in sua contemplatione. Hanc jucunditatem augebat suavissima familiaritas, quam ipsam solabatur, blandèque alloquebatur, confortando illam, ut amore sui dilecti multa patetur. Paulò post, utpote postridie, eam rursum visitavit Sancta, cum S. P. nostro Francisco, & post alia mira, quæ ibi sunt acta, illi dixit gloriofa Marina idem quod alias, videlicet: Quamvis tandem Francisco te sibi vendicet, non propterea te ego unquam deferam, neque intermittam gratificari Religiosis hujus Conventus.

Hæc tenus dictus P. Fr. Franciscus de Ascensione in suo juramento. Quamvis autem dicat, a se prætermisas fuisse alias multas revelationes Sanctæ Marinæ, factas huic famulae Dei, quas referre potuisset; ego nihilominus ex ijs ipsis quas recensuit, non paucas omisi, quod sint similes præcedentibus. Deus sit in æternum benedictus, qui est mirabilis in Sanctis suis.

A. M. D. G.

Ooo3

Pro-